

המשה עשר כאב

הי' עדיין בגלוי מה שישראל הם בניו שפי הקב"ה, שיושבים עץ שפתן אביהם, ובמילא הירידה שיהיה בניו שפי הקב"ה, משא"כ פאתר מ"ח שאח נעשו ישראל בגזרה בניו שפי הקב"ה, שיושבים עץ שפתן אביהם, שהיו במ"ח, הי' ביטוי הגזירה דעליונים ירדו פמטה כו"ל, ונעשו ישראל ממלכת כהנים וגוי קדוש (וכתיב ואשא אהכם עץ כנפי נשרים גו'17), וכפרט בזמן שביתמ"ק הי' קיים שאז נחמדה עוד יותר מה שישארז הם בניו היושבים עץ שפתן אביהם, וכשגף משם הוי כבנים שגזר מפע שפתן אביהם, הרי זו ירידה גזרה ביתר, ועד"ז הוי"ט דסוכות, ט"ו העשרי, אינו אחו ירידה כפר, אלא אדרבה הוא ישראל ממלכים את הקב"ה (כמאמר 19) שהמליכוני עציכם), ועד"ז עשרת ימי תשובה דכתיב בהו"ט דרשו הוי' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב, דאימתו הוא קרוב בעשרה ימים שבין ר"ה ליוה"ט, היינו שבימים אלו יכוף הוה"ד לפעול מה שפועלים הצבור במשך ימות השנה 21, ולכן העציר דט"ו בניסן וט"ו בתשרי אינה גזרפה כ"כ משא"כ העציר דט"ו באב הבאה אחרי הירידה דחשעה באב, היא גזרפה ביתר, לפי ערך הירידה הגזרפה דחשעה באב, וזהו לא הוי ימים טובים פשראל כט"ו באב כו', דמעצת הוי"ט דט"ו באב עץ כפר שאר המועדים היא, פהיותו בא אחוץ הירידה הגזרפה דט' באב, וכמבואר בארובה כדרושים המבארים ענין זה, וגם ב"ה זה דאשתמ"ל 21.

והנה ע"פ מה שנתפ"ר שכל עצי' אמיתית היא עי' הקדמה הירידה דוקא, והבאר ענין גוסת' במה שהשרי' שפי יום שני בשבת שהיו הלויים אומרים בביתמ"ק, (דקבעוהו ט"ו באב בשנה זו ושפפתי' היא ביום השני בשבת) הוא גזרף הוי' (ומהרפף מאד בעיר אלקינו 22), כמארז"פ במס' ר"ה 23 (וכסוף אלקינו הר קדשו, ופוש"י כ"ר 24) עץ מה שארז"פ ומהרפף מאד בעיר אלקינו הר קדשו, ופוש"י כ"ר 24) עץ מה שארז"פ שהקשר דיום ענין פמומר זה הוא ע"ש שהצ"ק מעשיו כו' (וי"פ:הכדף רקיע בין עליונים ותחתונים 25), ונתעלה וישב במרום דוגמת שכנו בעורר וחר קדשו, והיינו שזה הקשר לענין בעיר אלקינו הר קדשו, משובם שביום זה נתעלה כבתי' עירך וחר קדשו, ועפי' הנ"פ, שכל עצי' אמיתית היא עי' הקדמה הירידה דוקא יונק הענין בחוס' ביאור, וכדלקמ"ל.

- (15) ראה שמו"ר פ"ב, ג. תחומא וארא טו. (16) יהודי ט, ו. (17) שם ט, ה. וראה פוש"י שם. פוש"י תאניו לב, יא. (18) ראה ברכות ג, פט"א. (19) ראה פ"ה ר"ה טו, א. (20) ישעי' נוה, ו. וראה ר"ה יז, א. רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ו.
- (21) ר"ה טו, א. רמב"ם שם. (22) דגם כהנ"מ חשב"ג ע' קפ ואילך.
- (23) לא, א. (24) שם ר"ה שחילק מעשיו. (25) כראשית א, ו-ח.

הנה ע"פ מה שנתפ"ר שכל עצי' אמיתית היא עי' הקדמה הירידה דוקא, והבאר ענין גוסת' במה שהשרי' שפי יום שני בשבת שהיו הלויים אומרים בביתמ"ק, (דקבעוהו ט"ו באב בשנה זו ושפפתי' היא ביום השני בשבת) הוא גזרף הוי' (ומהרפף מאד בעיר אלקינו הר קדשו, ופוש"י כ"ר 24) עץ מה שארז"פ ומהרפף מאד בעיר אלקינו הר קדשו, ופוש"י כ"ר 24) עץ מה שארז"פ שהקשר דיום ענין פמומר זה הוא ע"ש שהצ"ק מעשיו כו' (וי"פ:הכדף רקיע בין עליונים ותחתונים 25), ונתעלה וישב במרום דוגמת שכנו בעורר וחר קדשו, והיינו שזה הקשר לענין בעיר אלקינו הר קדשו, משובם שביום זה נתעלה כבתי' עירך וחר קדשו, ועפי' הנ"פ, שכל עצי' אמיתית היא עי' הקדמה הירידה דוקא יונק הענין בחוס' ביאור, וכדלקמ"ל.

המשה עשר כאב

הנה נקודת הביאור בזה היא, דמעצת שפירמות הפכנה שבט"ו באב היא משום שבאה אחוץ הירידה דחשעה באב. דהנה ידוע, שכל עצי' אמיתית היא עי' הקדמה הירידה דוקא, וכמו בעצ' הראשונה (היינו העצי' המצרים ארץ ישראל), דכתיב בהפ: ואנכי אעפר גם עצה (עצה נעלה וירשנו אותה 10), עצי' כפצרה שהיתה ע"י הקדמת ירידה כפולה דוקא, כמ"ש לירד ירדנו גו' (ומזה מוכן, לפי גזרף הירידה, כך הוא גזרף העצי' שעפי' ידה, דכאשר הירידה היא גזרפה ביתר או העצי' גם היא גזרפה ביוה"ט. וזהו מעצת המשא עשר בחודש אב עץ המשא עשר בניסן וחמשה עשר בתשרי, משום שהעצי' והשפירמות דט"ו באב באה אחוץ הירידה הגזרפה דט' באב, ואף שגם מצרים שהי' בעבודת פרד"מ (ט"ו בניסן) היתה פאחרי הירידה הגזרפה דגזרפת מצרים דט' באב מנמה טעמים. והא' דכבר כראש השנה (פניו חודש ניסן) כסלה עבודה מאבותינו במצרים 14. והב' שגם עצם הירידה למצרים אינה גזרפה כ"כ, משום שהיתה לפני מ"ח, שאז לא

והנה נקודת הביאור בזה היא, דמעצת שפירמות הפכנה שבט"ו באב היא משום שבאה אחוץ הירידה דחשעה באב. דהנה ידוע, שכל עצי' אמיתית היא עי' הקדמה הירידה דוקא, וכמו בעצ' הראשונה (היינו העצי' המצרים ארץ ישראל), דכתיב בהפ: ואנכי אעפר גם עצה (עצה נעלה וירשנו אותה 10), עצי' כפצרה שהיתה ע"י הקדמת ירידה כפולה דוקא, כמ"ש לירד ירדנו גו' (ומזה מוכן, לפי גזרף הירידה, כך הוא גזרף העצי' שעפי' ידה, דכאשר הירידה היא גזרפה ביתר או העצי' גם היא גזרפה ביוה"ט. וזהו מעצת המשא עשר בחודש אב עץ המשא עשר בניסן וחמשה עשר בתשרי, משום שהעצי' והשפירמות דט"ו באב באה אחוץ הירידה הגזרפה דט' באב, ואף שגם מצרים שהי' בעבודת פרד"מ (ט"ו בניסן) היתה פאחרי הירידה הגזרפה דגזרפת מצרים דט' באב מנמה טעמים. והא' דכבר כראש השנה (פניו חודש ניסן) כסלה עבודה מאבותינו במצרים 14. והב' שגם עצם הירידה למצרים אינה גזרפה כ"כ, משום שהיתה לפני מ"ח, שאז לא

- משה סוף הענית. (2) ד"ה נחמו עמ"ך בתחלתו (סה"פ עה"ר ע' רכ"א ואל"ה) וראה חמו"ר שם. וראה חמו"ר שם. (3) שעץ תנה"ש (כסופו) חזא כ"ה נחמו שם. וראה חמו"ר שם. (4) ראה חמו"ר שם. א. שמו"ר פט"ו, כו. וכת"ב. (5) נוסח קידוש לנה - סמחורין מב, א. (6) ראה ר"ה ד, א. (7) מאמרים שבתעודה 2. (8) ראה ר"ה נחמו עמ"ך שם ע' ריט. וראה חמו"ר שם. לקו"ת ש"ש"א, ג. סה"פ חקט"ד ע' כה. וכת"ב. (9) ויגש מו, ד. וראה חמו"ר - חו"א ר"פ שבות. (10) שלח נג, ל. (11) מקץ מג, כ. (12) מאמרים שבתעודה 8. (13) שבות א, יג. (14) ר"ה יא, רע"א.

המשה עשר כאב

בט"ו. אור ליום כ' פ' עקב, ט"ו באב ה'תש"מ.

הנה התי' בלתי מונה

לא היו ימים טובים פשראל כהמשה עשר באב וכ"ו. וידוע דיוק רבוחינו נשיאנו בזה, (כדרושים המתחילים במארז"פ זה, או המפורשים מארז"פ זה), מה' טעם הדבר שלא היו ימים טובים פשראל כט"ו באב. והנה בפע"ח מובאר, במעצת יום זה, שהוא היום שבו הפכנה היא כשפירמותה (קיימא טוהרא באשפירמותה 4), ומכיון שפירמותה היא כשפירמותה, הוא י"ט גזרף. אך עדיין צריך להבין, והרי במה שאמר לא היו ימים טובים פשראל נכרף גם (וכעיקר) הראשון פרגיעים שהוא חג הפסח שגם הוא חף כיום ט"ו לחודש (ניסן) שבו הפכנה במלכותה, ועד"ז נכרף גם חג האמרי (חג הסוכות) שגם הוא חף בט"ו לחודש (תשרי) שבו הפכנה במלכותה, וא"כ במה היא מעצת המשא עשר באב דוקא.

והנה נקודת הביאור בזה היא, דמעצת שפירמות הפכנה שבט"ו באב היא משום שבאה אחוץ הירידה דחשעה באב. דהנה ידוע, שכל עצי' אמיתית היא עי' הקדמה הירידה דוקא, וכמו בעצ' הראשונה (היינו העצי' המצרים ארץ ישראל), דכתיב בהפ: ואנכי אעפר גם עצה (עצה נעלה וירשנו אותה 10), עצי' כפצרה שהיתה ע"י הקדמת ירידה כפולה דוקא, כמ"ש לירד ירדנו גו' (ומזה מוכן, לפי גזרף הירידה, כך הוא גזרף העצי' שעפי' ידה, דכאשר הירידה היא גזרפה ביתר או העצי' גם היא גזרפה ביוה"ט. וזהו מעצת המשא עשר בחודש אב עץ המשא עשר בניסן וחמשה עשר בתשרי, משום שהעצי' והשפירמות דט"ו באב באה אחוץ הירידה הגזרפה דט' באב, ואף שגם מצרים שהי' בעבודת פרד"מ (ט"ו בניסן) היתה פאחרי הירידה הגזרפה דגזרפת מצרים דט' באב מנמה טעמים. והא' דכבר כראש השנה (פניו חודש ניסן) כסלה עבודה מאבותינו במצרים 14. והב' שגם עצם הירידה למצרים אינה גזרפה כ"כ, משום שהיתה לפני מ"ח, שאז לא

- משה סוף הענית. (2) ד"ה נחמו עמ"ך בתחלתו (סה"פ עה"ר ע' רכ"א ואל"ה) וראה חמו"ר שם. וראה חמו"ר שם. (3) שעץ תנה"ש (כסופו) חזא כ"ה נחמו שם. וראה חמו"ר שם. (4) ראה חמו"ר שם. א. שמו"ר פט"ו, כו. וכת"ב. (5) נוסח קידוש לנה - סמחורין מב, א. (6) ראה ר"ה ד, א. (7) מאמרים שבתעודה 2. (8) ראה ר"ה נחמו עמ"ך שם ע' ריט. וראה חמו"ר שם. לקו"ת ש"ש"א, ג. סה"פ חקט"ד ע' כה. וכת"ב. (9) ויגש מו, ד. וראה חמו"ר - חו"א ר"פ שבות. (10) שלח נג, ל. (11) מקץ מג, כ. (12) מאמרים שבתעודה 8. (13) שבות א, יג. (14) ר"ה יא, רע"א.

והנה בענין גדרף הוי' ומתורף מאד בעיר אפקינו גו' אמר' 2929' אימתי הוא גדרף כשהוא בעיר אפקינו. ויש בזה ב' פירושים: 27. פירוש א' והפשוט יותר (למבואר בכמה מאמרוא) 28. שגיפוי גדרף הוי' הוא בעיר אפקינו דוקא. ופירוש ב' (למבואר) בכמה מקורות דוד, ושבט נחמן תרמ"ד. כ"ק אדמור"ד (מהורש"ב) י"ע בר"ה כמגדר דוד, ושבט נחמן תרמ"ד. לפני מרח שנה, ד"א רק שגירוי גדרף הוי' הוא בעיר אפקינו, אלא עוד זאת שגם לפני הגדרות דהוי' גפעי' בעיר אפקינו דוקא. וכמובן מהמבואר בפרש"ו דמלכא ב"א מטורינתא, ק"א הוא מלכא, וק"א הוא גדרף וק"א מהורף. לויג'ן, שעי' ירדת המלך (הוי') קעיר אפקינו שהיא בחי' מטורינתא. ע"י"ז (נפעק ק"א רק גרין) גרין'ן, אלא יחידה מזו) נוסף כו' ענין חדש שיא בעיר, שנעשה בבחי' גדרף (למבואר במאמר הוי"ו דתרמ"ד. 32).

דאר, שעיני מלכא ומטורינתא, הוא רק ענין שפי מעש, שדברה חורה כלפון בני אדם. מ"מ צויל שיהי' המשך זומה פנמשש 34. ומוה מובן, דרשם שבמשל, המטורינתא פועלת גדרות במלך, כד ע"י בחי' עיר אפקינו נמשכת גדרות חדשה בשם הוי'.

וביאר ענין אימתי הוא גדרף כשהוא בעיר אפקינו פפירוש הראשון. הנה שם הוי' מ"ע הוא קמעלה מהבנה והשגה כו' ולמעלה קענין הגרפי, דהרי מה שהוי' הוא מלשון מהרהר 36 ופ"ה (היינו ענין ההתהוות), ומה שהוי' הוא מלשון הוי' הוה ויהי' ופ"ה (היינו ענין ההתהוות) ומה שהוי' הוא מלשון הוי' הוה ויהי' ופ"ה (היינו ענין ההתהוות).

בבחי' עיר אפקינו שהיא סמירה המבונה והשונה וריא' ודוקא כאשר נמשך בשלש אפיצרות, הנה ע"י בא כו' הוי' ופ"ה (היינו ענין ההתהוות). ופ"ה (היינו ענין ההתהוות) ופ"ה (היינו ענין ההתהוות) ופ"ה (היינו ענין ההתהוות) ופ"ה (היינו ענין ההתהוות).

26 כ"ה כ"מ. וראה זח"צ ה, א. ז"ח חשא מד, א. ועוד. (27 וראה עוד פירושים - באהה"ת (יחל אורי) החלים ע' קסע וראילך. ז"ה אור לי"ד ה"ש"ת. תו"א נ, ב. ואילך. ז"ה כהר מלכות חוס"א. ז"ה אור לי"ד שם. ועוד. (28 אות"ת לחתלים (יחל אורי) שם ע' קסא. אות"ת שה"ש ע' ח' ד"ה כמגדר דוד חר"ל. (30 סח"ס חוס"א ע' רא. (31 ח"ג ה, א (שם). (32 וכמאמרם שבמקרה 29 ברבות לא, ב. וש"ג. וראה רמב"ם היל יסוה"ת פ"א ה"ט. (34 וראה גם לקו"ש חוס"א ע' 592. וראה זח"ג רת, ב. פחדש"א פ"ט. שעתידי"א פ"ד, וככ"מ. (36 שעתידי"א פ"ז (פ"א). וככ"מ. (37 שעתידי"א פ"ד ואילך. וככ"מ.

הנבואים במציאות מגירוי שם הוי', זוה צ"ד התעלם דשם אפקים, שהוא המנו ונרתק המכסה על שם הוי', שע"י אפי"ז הא"ף ההתהוות ע"י שם הוי'. וכמ"ש 38 כי שמש ומנו הוי' אפקים, ששם אפקים הוא בכחי, מנו שם הוי', וכמו נרתק השמש המנו"ן על השמש, שע"י ידו דוקא יכריס דרי הארץ קבץ את אור השמש, שפינ אור 39 צ"ד דוקא הקב"ה מוציא את אור השמש, כי לפני הזמן דרע"ף אין אפירות קבץ את אור השמש, כ"א ע"י הנרתק. וע"י זה הוא בשם הוי' ושם אפקים, דהגירוי דשם הוי', באופן שורכ"ן הנבואים קבצו, הוא דוקא ע"י הנרתק דשם אפקים. דענין מוציא את אור הנרתקה אינו שייך לפי מעמד ומצב העולמות וסדר ההשתלשלות כפי שהוא עתה. עד הזמן דרע"ף. והנה גדרף הוי' ומתורף דשם אפקים, כי דוקא ע"י שם אפקים יכופר דשם הוי', הוא ע"י הנרתק דשם אפקים, כי דוקא ע"י שם אפקים יכופר דשם הוי' ומה שמה מעשי' הוי' 40 ומה גרין מלשון הוי' 41, משום שהמנו והנרתק דשם אפקים מכסה על חוקף השמש הוי'. והנה מה שענין זה נל' בשם עיר אפקינו, עיר דוקא, כדאמא בספר יצירה 42. שענין התהוות שע"י האותיות, נמשך פנינן בחיים שמהם נעשית עיר, שחי אבנים בונות שני בחיים שח"ש אבנים בונות ששה בחיים וכו', עד איך סוף.

והוא ענין אימתי הוא גדרף כשהוא בעיר אפקינו פפירוש ה', דמשמעו (כנ"ף) דשם הוי' מצד עצמו אינו עדיין בבחי' גדרף ורק כשהוא בעיר אפקינו אז נעשה גדרף. הנה שם הוי' הוא מלשון מהרהר כו' וכן עברותם בפימור החורה הקינם המצוות, שבונים את עיר אפקינו, שעושים לו ית' דירה בתחתונים, עד שנעשית עיר שלשמה. שיש בה מעלה היירה ומעלה העיר כו', ממשכים מבחי' בענין ספירות. והנה שם הוי' כענין חספ"ל, הוא בחי' ז"א דאפיצרות 43. וישאר ע"י עברותם ממשכים חוספת אורח כו'ה, אותם, אתה כתיב' הוה"ש ע"פ 45 אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, אותם, אתה כתיב' מעלה אני עליכם כאילו עשאוני, דישראל, ע"י עברותם, ממשכים בחי', חוס' אורות כו'א דאפיצרות. ועוד זאת, דגם כפי ששם הוי' מרמו

38 תהלים פד, יב. (39 גרין ת, ב. 40 תהלים קד, כד. 41 שם צ"ב, 42 ע"ד מ"ב. 43 וראה גם סידור ר"ז, ג. אות"ת שמות ע' קה ואילך. ועוד. (44 ח"ג ק"ג, א. וראה רמ"ד פל"ה, ז. 45 אחרי ית, ח. וראה אות"ת חלומת ע' אלשעט. ועוד.

הנחת התי' בקרית מוגה

והנה בענין גדרף הוי' ומתורף מאד בעיר אפקינו גו' אמר' 2929' אימתי הוא גדרף כשהוא בעיר אפקינו. ויש בזה ב' פירושים: 27. פירוש א' והפשוט יותר (למבואר בכמה מאמרוא) 28. שגיפוי גדרף הוי' הוא בעיר אפקינו דוקא. ופירוש ב' (למבואר) בכמה מקורות דוד, ושבט נחמן תרמ"ד. כ"ק אדמור"ד (מהורש"ב) י"ע בר"ה כמגדר דוד, ושבט נחמן תרמ"ד. לפני מרח שנה, ד"א רק שגירוי גדרף הוי' הוא בעיר אפקינו, אלא עוד זאת שגם לפני הגדרות דהוי' גפעי' בעיר אפקינו דוקא. וכמובן מהמבואר בפרש"ו דמלכא ב"א מטורינתא, ק"א הוא מלכא, וק"א הוא גדרף וק"א מהורף. לויג'ן, שעי' ירדת המלך (הוי') קעיר אפקינו שהיא בחי' מטורינתא. ע"י"ז (נפעק ק"א רק גרין) גרין'ן, אלא יחידה מזו) נוסף כו' ענין חדש שיא בעיר, שנעשה בבחי' גדרף (למבואר במאמר הוי"ו דתרמ"ד. 32).

דאר, שעיני מלכא ומטורינתא, הוא רק ענין שפי מעש, שדברה חורה כלפון בני אדם. מ"מ צויל שיהי' המשך זומה פנמשש 34. ומוה מובן, דרשם שבמשל, המטורינתא פועלת גדרות במלך, כד ע"י בחי' עיר אפקינו נמשכת גדרות חדשה בשם הוי'.

וביאר ענין אימתי הוא גדרף כשהוא בעיר אפקינו פפירוש הראשון. הנה שם הוי' מ"ע הוא קמעלה מהבנה והשגה כו' ולמעלה קענין הגרפי, דהרי מה שהוי' הוא מלשון מהרהר 36 ופ"ה (היינו ענין ההתהוות), ומה שהוי' הוא מלשון הוי' הוה ויהי' ופ"ה (היינו ענין ההתהוות) ופ"ה (היינו ענין ההתהוות).

בבחי' עיר אפקינו שהיא סמירה המבונה והשונה וריא' ודוקא כאשר נמשך בשלש אפיצרות, הנה ע"י בא כו' הוי' ופ"ה (היינו ענין ההתהוות). ופ"ה (היינו ענין ההתהוות) ופ"ה (היינו ענין ההתהוות) ופ"ה (היינו ענין ההתהוות).

26 כ"ה כ"מ. וראה זח"צ ה, א. ז"ח חשא מד, א. ועוד. (27 וראה עוד פירושים - באהה"ת (יחל אורי) החלים ע' קסע וראילך. ז"ה אור לי"ד ה"ש"ת. תו"א נ, ב. ואילך. ז"ה כהר מלכות חוס"א. ז"ה אור לי"ד שם. ועוד. (28 אות"ת לחתלים (יחל אורי) שם ע' קסא. אות"ת שה"ש ע' ח' ד"ה כמגדר דוד חר"ל. (30 סח"ס חוס"א ע' רא. (31 ח"ג ה, א (שם). (32 וכמאמרם שבמקרה 29 ברבות לא, ב. וש"ג. וראה רמב"ם היל יסוה"ת פ"א ה"ט. (34 וראה גם לקו"ש חוס"א ע' 592. וראה זח"ג רת, ב. פחדש"א פ"ט. שעתידי"א פ"ד, וככ"מ. (36 שעתידי"א פ"ז (פ"א). וככ"מ. (37 שעתידי"א פ"ד ואילך. וככ"מ.

הנחת התי' בקרית מוגה

בס"ב

המים החתונים כמצב של בירא עמיקתא. וגם כהניכ בהז' 58 ורוח אפקים מרחפת על פני המים, שהרוח האפקים היתה מרחפת על המים העליונים והחתונים, שניהם בשוה. וע"י ההבלגה שנעשית ביום השני, עי"ז נעשית ירידה גדולה במים החתונים, שפנן אמר"ז 59 מים החתונים בוכין אנו בעינו צמחוי קודם מלכא עילאה, מחמת ירידתם מאגורא רמה פכירא עמיקתא 60. אמנם דוקא עי"י ירידה זו נעשה גדרף הוי' ומהרפך מאד בעיר אפקינו, שנמשך גדרפות חדשה בשם הוי'.

(כ) והנה ג"כ, שפני גדרף הירידה כך הוא גדרף העפי', וכנודע שפך ירידה היא לצורך עפי', למקום נעלה מהמקום שממנו היתה הירידה, דאי לא הני זוכי חגרי אקרי, בהמי'. דמה מוכן, שפך ירידה ובלשון רז"ק 61 זכר זוכי חגרי אקרי, בהמי'. דמה מוכן, שפך ירידה צריכה להביא קירי עפי', נעלה יותר, וירידה שהיא שפך בעיר, צריכה צריכה צרי עפי' שפך בעיר. ועי'ז ויכז גם בענין גדרף הוי' ומהרפך מאד בעיר אפקינו, ובכאשר הירידה ליום שני היא גדרפה יותר, הרי עי"י זה העפי' היא ג"כ עפי' שפך בעיר, שפנן כאשר ביום השני נכרא הפך הגי'ע, היינו שהירידה היא למקום כזה שבו צריך ככרא גירונם כדי שהה' יראה העונשה 62, אף שמצ"ע הנשמה אינה יכולה לעבור עפ' רצון העליון, כמאמר הוהר"ג 63 נפש כי תחטא חוותא, הנה עי"י הירידה והיו נעשה הענין דגדרף הוי' ומהרפך מאד ביוח' וכו'.

והענין בעבודה הוא, דהנה דוקא עי"י ירידה הנשמה צמטה ביוח', מאיגורא רמה פכירא עמיקתא, שע"ז נעשה מים החתונים בוכין אנו בעינו צמחוי קודם מלכא עילאה, הנה עי"י זוכים ישראל צמצם של צמחוי קודם מלכא עילאה שצמעה ממה שהי' לפני זה. ואו נעשה ענין תכבי' כמעליותא, שהכבי' אינה מחמת הצער עפ' הירידה אלא מחמת גודל הגירוי והעילוי שנפעץ עי"י הירידה. וכמבואר במ"א 64 שיש דמעות שהם של שמחה מגודל גירוי האלקות, כדאיאתא בזהר"ג 65 שר"ע זכנו ענינו דמעות כשנתפלגי צו ריזי חורה, שכשיר השירים. וזוהו גם מה דאיאתא בתכבי האר"י 66 שמי שאינו בוכה בפשי"ת איז נשמתו

(58) בראשית א, כ. וראה חקי"ז ח"ה (יט, כ). חוסי הרא"ש (חזק זקנים) ר"פ בראשית. בחיי ויקרא ב, יג. 60 ע"פ חגיגה ה, ב. 61 ב"פ מ, ב. 62 להעיר מד"ה שובה ישאל חר"ט. וכ"כ 63 חז"ג רג, ריש ע"ב. פו, א. וראה רמב"ם הל' גירושין ספ"ב. 64 לקי"ת חז"ג רג, ריש ע"ב. תקס"ה ע' חתם ואילן. ועוד. וראה לקי"ת ח"ט ע' 208 ואילן. 65 סה"ט שח, ב. וראה ס"ז אר"ח סופ"ח סק"ב. 66 פפ"ח שער השומר פ"ה. שער הכוונה דרושי ר"ה (קודם דרוש א). סידור האר"י סוף סדר חסידה. וראה לקי"ת ש"ש ע' 206-207.

הנחת התי' בלתי מוגה

כפירות החורה ומצותי' 46, כמבואר בתניא 47, וכפירות באגורא התשובה 48, איד שפך מצוה תלוי' באות פרטי של שם הוי', תרל ידוע שישאר ע"י עבודתם ממשיכים עילוי גם בחורה ומצות שפיהם, וכתורת ה"מ הידועה 49 עפ' הפסקה וחי בהם, שהאדם ממשיך חיות במצות, היינו ע"ד משל כשמה המח' את הגוף, כך מחי' האדם בעבודתו את המצות כפי שהם בשם הוי'. וזהו משאר"ז 50 שישאר עי' עבודתם, מטיפים כח הבבורה שפך מעלה. וזהו גם מה שאמרו ר"צ 51 שאמר צו הקב"ה כמשה, הוי' צד פצונו, ואמר צו: ועתה יגדל נא כח אר"ג 52, היינו שמשה עי"י ברכותו, פער הגדרה בבחי' אר"ג 53. וממשה רבינו נמשך זה בכל ישראל, כמ"ל 54 וכד חורה משה עברי, וישאר עי"י עבודתם כלמוד החורה וקיום המצות, פועלים להיות ועתה יגדל נא כח אר' כו'. וזהו גם מ"ש בפרשת שבוע וה' 55, ועתה ישראל מה ה' אפקול שואף לעמך כי אם ליראה גו', ואר"ז 56 הלך בידי שמים חוק מיראת שמנים, היינו שבנינו זה ליראת שמנים) צריך הקב"ה לעבודה חוק ישראל ככבודל שפנן מלקש ושואף מהם ליראה אותו וכו'. וע"י עבודה זו פועלים גדלות בשם הוי'. וזהו ענין גדרף הוי' ומהרפך מאד בעיר אפקינו, דע"י עיר אפקינו, עבדות ישראל בעופים הוה, עי"י ממשכים גדלות חדשה בשם הוי', שדוקא עי"י המסתנוותא, נעשה תפלך גדרף ומהרפך מאד.

אמנם צריך צהנין, מהו הקשר דענין גדרף הוי' ומהרפך מאד בעיר אפקינו, שהוא ענין נעלה גדרף ביוח', ענין הרקיע המבריק שנברא ביום שני. וכיוח' אינו מוכן, ע"פ מה שאמרו רז"ל 57 שהטעם שפך נאמר כי טוב ביום שני, הוא משום שבו נברא הוסף הגי'ע. ולפי זה תמוה ביוח' מהו הקשר ליום שני שבו נברא ענין זה שהענין נעלה ביוח' דגדרף הוי' ומתקצף מאד בעיר אפקינו. אך יוכז זה ע"פ היסוד הנ"ל, המבואר בענין חמשה עשר באב, שפך עפי' אמיתות היא עי"י הקדמת הירידה דוקא, שכמו"כ הוא ג"כ בענין גדרף הוי' ומהרפך מאד בעיר אפקינו, נחעלה דוקא, שכמו"כ הוא ג"כ בענין זה נפעץ עי"י הירידה הגדולה שהיתה ביום השני. דהנה לפני יום השני היו המים החתונים והמים העליונים מעורבים, אלו באלו, וא"כ לא היו המים

(46) ראה ת"ז בתקומה (ב, א). תיקון מא. ת"ע (קלא, א). סה"ט חש"ג ע' 87. (47) ראה פרק מ' בהנהגה (ח, ב). ספ"ז. (48) ספ"ז. (49) אור חורה פ' אחרי (לס, ג-ד). (50) אר"י פ"א, לג. וראה ספר האזינו לב, יח. ועוד. וראה אור"ח ג"ר ע' הועט ואילן. סה"ט עזרי"ת ע' קצת ואילן. חר"ע ע' רס ואילן. עפ"ח"ת ע' קצת ואילן. (51) שבת פט, א. א. (52) שלח יד, יז. (53) וראה לקי"ת שלח לת, ג. ואילן. מאמרים שהעורה 50. ועוד. (54) מלאכי ג, כב. (55) עקב י, יב. (56) ברכות לג, ב. פנ"י עה"פ. ועוד. (57) ב"ר פ"ד, י.

הנחת התי' בלתי מוגה

חיימים, היינו שהוא לא רק בנשמה המת' את הגוף, אלא שהוא מת' גם את הנשמה, מת' החיים. אבר אפע"כ מוסיפים בזה ישראל ע"י עבודתם, מכיון שידו קמה מטה, פהייה גדרף הוי' ומהרפה מאד בעיר אלקינו.

כ"ב

וכן הוי' פני, שעי' מעשינו ועבודתינו בעולם הזה בכפי, שהוא מצב שפי ירדה גדרפה ביותר, שהרי ירדה הנשמה בגוף היא קרירה שירידה מאגורה רמה לכיפה עמיקתה, כדאיתא בתניא קרישאלס שירידה הנשמה בגוף היא בבחי' גפיה ממש. וכמ"ס פאשר שם גפוא הנשמה היא בגפיה בתוך גפיה ש'נמצאים בגפיה כפשוטו, ובפ"ט בעקבתא דמשיחא, כשהתחיל יכסה ארץ וערספ' פאומיסם. ולפי' ע"י, לשנו העיפוי דעפי' שאחר הירידה, יתרון האור מתוך החושך ויתרון החכמה מתוך הספיקות. דעי' ההוספה בכימוד החורה בפשוטו, וכפ"ט בכ"ס פרד"ס שבחורה, כרפי נשמחה, דאורייתא ונשמחה דנשמחה דאורייתא (כפשוטו הזהר בהערתו 86) הנה ע"י מוסיפים חיים עפ' חיינו. ועד שבאים קצוים היעוד דכי מציון תאז חורה ודבר ה' מירושלים, כמ"ש בנבואה הנאמרת, בביאת מלכא משיחא, שיבוא ויגאף את כל ישראל, כמ"ש 87, ואם תוקטו צאוד אחי ביה ישראל. ואז נלך כולנו יחדיו, צאפי הקודש, וירושלים קריה מלך רבם, ולהר' הלבית, וכמ"ש בהמשך הכתובים (פני הפסוק כי מציון גו'), אפי' ה' 86. וזה פועף בכ"ס העולם כפינו, שהי' לעבד כולם שכם אודם, כמהרה בימינו פמש, כנאצרה האמונית והשפיעה ע"י משיח צדקנו.

81) ראה יומא עא, א. 82) פל"ז (מת, א). 83) ישעי' ס, ב. 84) לשון הכתוב - קחלה ב, ג. וראה ספר חרובים-תב"ד כרך ב, ע תקופ ואילן. 85) קנו, א. 86) ישעי' ב, ג. 87) שם כו, יב. 88) חתלים מת, ג. 89) צפני, ג, ס. וראה ישעי' שם ב, א ואילן.

הנחת התי' בלתי מוגה

שפיעה. וכנאורה אינו מוכן, שהרי ירדע 87 שהתשובה דעשי"ה היא תשובה צריכה שמתוך דוקא 86. וכדאי' ככתאורי' 69, במ"ס 70 וככתא את אבי' ואת אמה ירה ימים דקאי' עפ' חודש אפר, היינו שהכ"ל מהפעל שפי העונות וכו' (אבי' ואמה) היא דוקא במשך הירח ימים יחודש אפר, שאז העבודה וכו' ותשובה תתאזר וא"כ מהו ענין הכ"ל דעשי"ה. אך ע"פ ה"פ מוכ"ל ז' משום שבכ"ל ז' היא בכ"ל שפי שמתה מתוך תשובה צריכה, והיינו, דמה שהעבודה חשובה עריאה בעשי"ה. ומה גם בגדרף הגלוי והשמחה שבעת תפילה געילה, שאז ישראל ולפנא הם בפחדותיה. וכמבואר כמ"א שאחר הפירוש בענין הגעילה הוא, שנועלים את כל השערים, ואין נשארים אלא ישראל וקוב"ה בפחדותיה, שהוא בכ"ל שפי שמתה.

והנה כמו שנתפ' שעיני ירדה צורף עפי' דס"ז באב, מבאר גם השייכות דהכ"ל המים שבים לפני גדרף הוי' ומהרפה מאד בעיר אלקינו. ע"ז יוכן גם צאוד, שגודל הענין דגודל הוי' ומהרפה מאד בעיר אלקינו, מה שע"י עבודת ישראל ניתוסף גפיה בשם הוי', מבאר גם גודל העפי' שב"ט באב (ע"י גודל הירידה שהשעה באב) שגם אז נמשך גדרפה בשם הוי', שישאל מוסיפיה ע"י עכרתם כח וחיות בגבורה שפי מעלה. והנה מה שבנועף קתמשה עשר באב, אל"ף 74, דמוסרף יוסיף, ופ"ש 75, מוסיף צירות עפ' הימים, לעסק בחורה יוסיף עפ' חיינו, וכיון שתקבי"ה עושה מה שהוא אמר פישאל צענותו 76 (כמ"ל 77) מניד דבריו פיעקב חוקיו ומשפסין פישאל, מוכן, שע"י עבודת בני ישראל, הם מוסיפים גם בחיי כביכר, שהקב"ה הוא חיי העולם (כמארמ"ל מה הנשמה מפלאה את הגוף כד הקב"ה מלפ"ה את העולם). וע"י שישאל מוסיפים כפימוד החורה וכו', ה"ה מוסיפים כביכר חיות בחיי העולם ויש קשר זה גם, עפ' כלצרות ענין השבועות 79, דאר"ז 80, מה הפרש בין נדרים לשבועות, בנדרים ענין השבועות 79, דאר"ז 80, מה הפרש המלך עצמו. והיינו, שענין השבועות הוא במלך עצמו שפמע' מביחי' חיל המלך. ועד"ז הוא בכלצרות עבודת האדם, שממשיכים מבחי' שפמע' לחיים וכו', דהנה הקב"ה נק' לא רק אלקים חיים אלא מת', מענין לחיים וכו'.

67) ראה לקי"ח שבת שובה סו, ג. סה"ס תרע"ח ע' תו. ועוד. 68) לקי"ח תא שם. וכל"מ. 69) ל"ה לאוריאל"ל פ' תאז (קו, ב). 70) תאז בא, ג. 71) תרע"ח שם. ועוד. 72) ראה לקי"ח תאז שם. לקי"ח ש"ח שם ע' 208 ובתורה. 73) ראה חז"ג ל, ב. חז"א"ר, ב. 74) סוף תענית. 75) ד"ה מכאן ואילן. 76) שפ"ר פ"ל, ס. 77) חתלים קמו, יט. 78) ראה ויק"ר סס"ד. ברכות י, א. 79) שיעור הרמב"ם דיום זה - הלכות שבועות. 80) ספר ממות ל, ג. רמב"ן שם.

הנחת התי' בלתי מוגה